

Drumcenter.cz a DC-Custom Drums v něm

Kousek od historického centra slezské Opavy, procházkou přes most za řekou Opavicí na výpadovce na Hlučín a do Polska je podle slov majitele největší obchod s bicími nástroji v tomto státě. Nevím, podle čeho se to dá měřit, ale obchod už pomalu přerůstá hranice naší republiky, a tak jsem se vypravil do Opavy okouknout věci osobně.

Majitelem a vedoucím celého bubnového centra je pan Ivo Honajzer. Pohledem do historie můžeme se zvlhlým zrakem najít počátek jeho snažení. Psal se rok 1993 a převzal tehdy největší opavskou prodejnu Supraphonu. Prodejnu nejprve přestavěl, poté přestěhoval do většího domu a rozšířil prodej do čtyř podlaží. Budoucnost vypadala jak ranní červánky až do nástupu pálených CD, hudby z MP3 a internetu. Po patnácti letech, kdy začalo být jasné, kam cédečkové obchody spějí, vykroužil obchodní zákrutu a rozšířil prodej o hudební nástroje, nejlépe o speciálku na bubny. Zavřel tedy kancelář a na tři roky se zase postavil za pult, aby změnu ustál. Přestože si kolem něj poměrně hodně lidí ze začátku tůkalo na čelo, fungovat mu nově vytvořené obchody začaly poměrně brzy, protože patnáct let v branži Ivo Honajzerovi určitě

pomohlo. Ale i tak bylo brzy jasné, že tahat bubny do třetího patra je prostě blbost, a došlo proto na další rozhodování, kam se přestěhovat. Našel se nakonec prostor po opavském salonu Mercedesů, který po menší přestavbě a vydatném odhlučnění vyhovuje i pro bubny, i když kytary i další muzikantské užitečnosti tu najdete taky. Na 300 metrů čtverečních se toho vejde v pohodě dost. A když už jsem tam byl, vyzpovídal jsem Ivo Honajzera osobně. Jakmile zahovoří o bubnech, nedá se tak snadno zastavit. Oč víc to bylo zajímavé povídání, vlastně poslouchání, o to hůř se mi přepisovalo na papír, co vybrat, abych jím nepopsal celý časopis. A vzhledem k tomu, že jsme si rychle potykali, přátelská oslovení tu nejsou strojená.

Pere se v tobě bubeník s prodávčem bubnů?

U mě je to úplně jednoduché, jsem v podstatě hudební nevzdělanec, bubeník samouk, protože za „komančů“ jezdilo z naší vesnice, obce Hněvošice, kde byl otec ředitelem základní devítleté školy, do města tak málo autobusů, že trefit se do termínu daného nám v lidušce bylo nemožné, a tak se ze mě nikdy

nestal nadějný klavírista. Ale „jak máš talent, tak se něubraníš“ a už v sedmnácti letech jsem řezal do bubnů v tělocvičné škole, kde jsme bydleli ve služebním bytě pana řídícího. Pak to šlo ráz na ráz, jedna, druhá, třetí kapela, mezitím vojna, po až zase po vojné jsem se probojoval, po absolutním vítězství diskoték, k hudební prostituci, kde už byl jen jeden požadavek „co rána, to desetník“.

Chvilí jsem to vydržel, ale to už se psal rok 1990, kdy se kolem dělo tolik nového, že jsem jako řádný „střelec“ nemohl zůstat opodál a brzy se pustil do podnikání. Na bubny jsem tak trochu zapomněl a přes deset let jsem se jim vůbec nevěnoval, zlom nastal paradoxně ve chvíli, kdy se má manželka rozhodla, že přestanu kouřit, přihlásila mě za sprostých 1700 korun na session s ruským psychologem, mágem, hypnotizérem, či kým, který během dvou minut pronesl třikrát simsalabim, a bylo po hulení. Mimochodem od toho dne opravdu nekouřím. Jenže, jak jsem později pochopil, ten báječný ruský člověk mi přestěloval karburátor a do palice mi zase vrátil bubny. Neuběhl od tohoto setkání ani měsíc a já si pořídil krásné, koženkou potažené Amati, zavřel je do sklepa a „poďme do

MOJMÍR MOHAPL

Před dopisováním do tohoto časopisu se živil jako lovec mamutů. Za temných nocí občas děsí osamělé stečny a zachovalé vdovy. Kofistí rdousí mohutnými tesáky a polyká zasyrova. Nic z toho, co kdy napsal, nebyla pravda a nikdy neví, jak to má být správně.

toho Emanuel Bacigala“, jenže ty bubny byly tak hnusné, že jsem je seděl z kůže a rozhodl se, že z nich udělám špičkový nástroj. To byl možná rozhodující omyl, který mě v budoucnu popostrčil jistým směrem, ale o tom asi později.

Zkus hned.

Vše se sešlo za pár let, kdy céděčka odešla do dějin a já se rozhodl vybudovat bubnickou speciálku. Tehdy mi došlo, že pokud budu chtít bubnům rozumět, budu se muset nějakým způsobem dozdělovat. Dobrá, naučil jsem se trochu noty, začal poslouchat metronom, ale brzy jsem přišel na to, že to nebude stačit. Kouknul jsem do světa, objevil všechny ty staré krámy jménem Ludwig, Slingerland, Rogers, Premier, Sonor, Pearl a mnoho dalších, a s velkou chutí jsem se pustil do hltání informací všeho druhu. A stalo se, že jsem se zamiloval, jo, normálně jsem se do těch kulatých krámů zamiloval, a nastala další etapa „musím to všechno mít“. I stalo se. Zbyví peníze po CD a MC a VHS jsem poutrácel za spoustu bubnů, virblů. Ještě že to mám do Polska tak blízko.

Našel jsem tam téměř veškerý studijní materiál za dobré prachy. A to všechno jen díky tomu, že mě to napadlo dříve než ostatní bratry Poláky. Nastala doba zkoušení, diskuzí s kolegy, tříbení názorů, trvalo to několik let, a vlastně to dosud neskončilo. Od tohoto stádia už byl jenom kousek k tomu, abych si koupil hoblík, pilku a „pojďme do nich“. Spousta těch starých věcí byla totiž v hrozném stavu, a tak by vznikla potřeba je opravit, aby se daly vůbec vyzkoušet. Třeba můj nejvzácnější a nejstarší kousek jsem našel v Opavě u kámoše Karla v garáži. Kdyby na něm nebylo napsáno, i když pod bledě modrou barvou ukryto Super Ludwig, věděl bych prd, ale čist už jsem v té době uměl. Bubínek jsem opravil a ten první úder změnil vše. Uspěl jsem krásný tón, který mám dodnes zapsaný na svém HDD jako refereční. Po celém tom běsnění mi ve sbírce zůstalo asi dvanáct kusů bubínků Ludwig a jedná naprosto originální sada Ludwig Down Beat z roku 1964. Vše ostatní jsem časem rozprodal. Má manželka by ti mohla vyprávět, už se to nikdy nepodařilo zastavit, a tak mám za sebou desítky repasí starých bubnů, které vracím na pódia, nutno říci, že téměř vždy se jedná o nástroje, které nemají sběratelskou hodnotu, protože jsou takzvané „ojeté“. No a já jim vrátím lesk a pošlu je znovu do práce. A od těch starých už byl jenom kousek k vlastním nástrojům, ale o tom asi až později.

Hmmm...

No už jen krátce. Samozřejmě že mi to nedalo spát a chtěl jsem vědět, jaké to je, když si buben vyrobíš, v mém případě spíše zkompletuješ, sám. Ono se to zdá, že jej pouze kompletuji, ale tahle praxe byla a je ve světě běžná, vdyť například slavné DW Collectors se prvních mnoho let vyráběly z nakupovaných korpusů, tedy stejně jako u mne, ale

další paralelu v tom nehledej. Léta šla, vyráběl jsem nástroje z korpusů mnoha výrobců a mnoha materiálů, to vše s sebou přináší zkušenosti, které zúročuji v obchodě, dnes mám na kontě téměř šedesát bicích souprav a zhruba padesát virblů pod značkou DC-Custom drums a to mě opravdu těší.

A co jsou ty DC drums bez přívlastku Custom?

Tak to je jiná písnička. Tyto nástroje vznikly, řeknu-li to kulantně, potřebou česko-slovenského trhu. Viděli jsme v něm mezeru, kterou jsme se rozhodli zaplnit a naprojektovali jsme čínskému partnerovi soupravy, které měly a mají velmi dobré parametry a nízkou cenu. Dovážíme tak několik let dvě série Classic a Premium, které zhruba v ročních intervalech obměňujeme.

Obnovuješ si vybavení podle nabídky v obchodě, nebo máš pořád to samé?

Jó, byla to docela zběsilost. Vyzkoušel jsem, co se dalo, pořád jsem něco sháněl, nakupoval, zkoušel, pořád dokola, a tak to šlo několik let. Ale teď už ne. Vyzkoušel jsem téměř vše, co bubnový průmysl nabízí, a mám teď jednu svou, myšleno DC-Custom drums, soupravu a měním ji jen tehdy, když si vymyslím a vyrobím něco nového.

Takže prodáváš, co máš vyzkoušené?

To rozhodně, ale pozor, nejsem na to sám. Jsme v obchodě kolektiv čtyř lidí a každý umí něco líp nebo něco, co ten druhý neumí. Tak se vzájemně doplňujeme. Víš, bubny jsou především hudební nástroje, které disponují nějakým zvukem, tónem. Ten má svou charakteristiku a v praxi se mi jednoznačně potvrzuje ten fakt, že celé roky ukládáš do paměti tyto zvuky, a teprve když disponuješ dostatečným portfoliem těchto vzorků, začíná fungovat to, že poznáš, co hraje, a co se tak jenom tváří.

Jaká je ideální hloubka bubnu? V 80. letech se dělaly hlubší, pak zase mělčí...

Myslím si, že není žádná ideální hloubka, téměř vše je fyzika. Každé dřevo má své fyzikální vlastnosti, a když ho zpracuješ do kulata, uděláš z něj válec a napneš blánu, tak už to hraje samo. Každý válec s membránou prostě musí hrát, to je ta fyzika.

I v případě nástrojů z vysoké cenové kategorie platí, že se stále jedná o válec, který je vyrobený z vhodného materiálu disponujícím požadovanými akustickými vlastnostmi. Ten je technologicky správně zhotoven a vzniká nám tak buben – nástroj, který hraje, jak má, jen tu a tam se některému nástroji přihodí to, že hraje o něco lépe. Je to někde mezi nebem a zemí. X faktor, či co...

Co u bubnů hraje nejvíce? Dřevo? Blána?

Když se bavíme o tom, že je na bubnu vše, jak má být – korpus blána, obruče, kování –, tak jsem přesvědčen o tom, že je to především dřevo. Typ dřeva, jeho hustota, tvrdost, síla (tloušťka), hloubka korpusu, to vše jsou součástí určitých fyzikálních vlastností, které se rozechvěním membrány mění na zvuk, a v té chvíli začíná složitá cesta do našich mozků, který si tento zvuk vyhodnotí a řekne nám svůj názor. A to může být u každého jedince mírně jiné, no blázinec. Já obvykle zájemcům o snare, který bývá srdcem soupravy, radím: Když jednou někde potkáš virbl, který odpovídá tvé představě, tak si buď jistý, že to poznáš, hlava ti to řekne, pak nesmíš tuto chvíli promarnit, i kdybys měl utratit spoustu peněz, protože se ti může stát, že už ho nikdy nepotkáš.

Když jsme u těch virblů, tak co máš raději, kov, nebo dřevo? A máš nějaký, který splňuje to, cos popsal před chvílí?

Myslím, že každý z materiálů, ze kterých se bubínky vyrábějí, a je jich hodně, má něco do sebe. Laicky bych řekl, že u snare se ty

výše popisované fyzikální vlastnosti materiálů tak nějak více soustředí na jednom místě a pak se promítnou do toho malého prevíta a ovlivní tak jeho zvuk. Je evidentní, že tady je výsledný zvuk materiálem ovlivněn zcela zásadně a nezbyvá než potvrdit pravidlo o kvalitě korpusu a cestě zvuku do naší hlavy. Nesmíme samozřejmě zapomenout na strunění, to je další rušivá frekvence, která se k základnímu zvuku korpusu buď připojí, nebo taky ne. A pak zlobí a zlobí.

Mým oblíbeným bubínkem je Ludwig Supraphonic 14 x 6,5 palce, a to jak verze z hliníkového plechu, tak můj superfavorit, který je z fosforbronzového tepaného plechu. Ale je spousta krásných bubínků, dřevěných, kovových, ale i z plastických hmot, které hrají parádně, jen potkat ten pravý, je to jako s ženskou.

Plexi podle tebe hraje, nebo nehraje?

Ano hraje, je zvukově neutrální, někde na pomezí středobasů s mírnými výškami. Ale právě proto je zvukově stabilní, dobře reaguje při nazvučení na korekce a dobře se na něj hraje i z pozice hráče. Bylo období, kdy jsem akrylátových souprav vyrobil celou hromadu a v absolutní většině jsou s nimi uživatelé spokojeni. Korpusy jsem dovážel, jak jinak, než z Číny, ale cena dopravy je opravdu vysoká, tak jsem se brzy stal nerenovatelným. Na trhu jsou nyní akrylátové DW Design, brzy se na trhu objeví akrylátové Pearly, ale i Tamy, takže bude z čeho vybírat.

Co máš s těmi bubny ještě v plánu?

V loňském roce jsme udělali zcela nový web, který se mi i přesto, že stál hodně peněz a dřiny, líbí. Kluci v prodejně dokázali téměř nemožné a naše videoklipy s ukázkami nástrojů jsou podle mého názoru jedny z nejlepších na celém světě. A to si myslím, že si příliš nefandím. Na práci i investované peníze se hledět nedá, teda když děláš něco,

co tě jednoduše baví. A dál, co já vím, roky letí a věk nezastavíš, rozhodně chci udržet vysokou latku ve službách zákazníkům. Tady jsem „pes“ a trvám na tom, aby byl zákazník náš pán, jak se praví v jedné lidové pohádce. Chtěl bych taky vyrobít nějaké zajímavé nástroje, což nebude problém, protože mi v hlavě pořád haraší, a bavit se prací tak, jak to dělám celé roky.

Česká republika má trochu omezený počet bubeníků. Koukáš někam dál?

Ono moc daleko se koukat nedá, samozřejmě máme docela slušnou zákaznickou klientelu na Slovensku, v Polsku, přes Skandinávii, Španělsko po Chorvatsko, ale jsou to jsou spíše kusové obchody, ale systémového. Myslím si, že není téměř možné prosadit se v rámci v podstatě malé speciálky nějak globálněji. Nabídka je ve všech zemích plus

mínus stejná, ceny taky a v každém regionu jsou podobní kluci, kteří se zabývají stejnou činností, takže není se kam moc hrabat. Naše nejvzdálenější zásilka byla do Peru, hodně nás mrzelo, že bubínky přišly do cílové destinace v třískovém stavu, a to i přes to, že byly zabaleny naprosto precizně.

Můžeme chvilku fantazírovat?

No?

Přijde člověk, umí hrát na bicí, ale žádné svoje nemá. Má dost peněz. Už to je fantazie...

Není.

Co mu doporučíš?

Tady záleží na tom, jaký typ zákazníka přišel. Ony jsou v podstatě jenom dva typy – první „chytřej jak rádio“, který si někde přečetl dva články o bubnech a nikdo mu už nebude nic říkat. Tady reagujeme způsobem „kup si, vole, co chceš a jdi“, protože tady je každá rada zbytečná. Druhým typem je člověk, který přijde, má svůj názor, ale je ochoten přijmout i naši radu. Konzultujeme názory a zkušenosti, klidně tu s námi pobude celé odpoledne a odejde, aniž by cokoli nakoupil, a nikdo se na něj nezlobí. Nefungujeme tak, že když zákazník překročí náš práh, tak mu musíme hned něco prodat. Rád vzpomínám na příjemný den s Davidem Kollerem, celý den jsme zkoušeli a vybírali bubny na jeho poslední desku. Bylo to náročné, nakonec si podle mého názoru vybral skvěle a potvrdil tak, že zkušenosti se nedají získat jinak než praxí.

Narozdíl od pana majitele si nemyslím, že za všechno může ruský hypnotizér. Když má někdo „vrtuli v zadku“, k tomu vůli a sílu dotáhnout věci do zdárných konců a nepodělat se před překážkami, tak ten podle mě fakt hypnotizéra nepotřebuje. A je to tak dobře.

